



A P R I L



A P R I L

Yayın No: 193

1. Baskı: Kasım, 2019
2. Baskı: Kasım, 2019

ISBN: 978-605-81088-4-4

Yayın Yönetmeni  
K. Egemen İPEK

Çevirmen  
Serpil ÇAĞLAYAN

Editör  
Nazlı Berivan AK

Son Okuma  
Habibe ÇIKILIOĞLU  
Nimet KİRŞAN

Kapak Tasarım  
Mehmet AKÇAKOCA

İç Tasarım  
*ademsencil.com*

Baskı  
Ayrıntı Basımevi  
Sertifika No: 13987

Yayın  
A.P.R.I.L Yayıncılık  
Tarık Zafer Tunaya Sokak  
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL  
Tel: (00 90) 212 252 94 38  
Faks: (00 90) 212 252 94 39  
[www.aprilyayincilik.com](http://www.aprilyayincilik.com)  
[bilgi@aprilyayincilik.com](mailto:bilgi@aprilyayincilik.com)

Küçük Muazzam Şeyler © 2019 A.P.R.I.L Yayıncılık  
Small Great Things © Jodi PICOULT

Bu kitabın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı  
aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı  
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince  
alınıtı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz,  
resim, şekil, şema, grafik vb yayınevının izni  
olmadan kopya edilemez.

JODI PICOULT  
KÜÇÜK  
MUAZZAM  
ŞEYLER



Çevirmen: Serpil Çağlayan



## **BİRİNCİ EVRE**

### **İlk Sancılar**

*Mağdur olmayanlar da mağdurların öfkelerini  
duymadıkça adalet yerini bulamaz.*

Benjamin Franklin



## RUTH

Mucize, Mama'nın çalıştığı Batı 74. Sokak'taki evde yaşandı. Burası ferforje çitlerle çevrili, kocaman, kumtaşı bir binaydı ve süslü kapının her iki yanında, kâbuslarımdan kopup gelmiş, granit yüzleri kapıya dönük çörtlenler dururdu. Onlardan ödüm kopardı; bu yüzden eve daima, Mama'nın bir kurdelaya tutturduğu anahtarlarını cüzdanında taşıdığı, daha mütevazı yan kapıdan girmemiz işime gelirdi.

Mama, ablam ve ben daha doğmadan önce, Sam Hallowell'lerin evinde çalışmaya başlamıştı. İsmi hatırlamasanız bile, size merhaba dediği an onun kim olduğunu bilirdiniz. 1960'ların ortalarında TV'deki her program öncesi "*Sıradaki program NBC'nin capcanlı renkleriyle huzurlarınızda*" anonsunun değişmez sesi. Mucizenin gerçekleştiği 1976'da, Sam Hallowell o kanalın program şefiydi. O çörtlenlerin altındaki kapı zili, herkesin NBC'yle özdeşleştirdiği, üç notalık o tiz melodiyi çalardı. Bazen annemle birlikte işe geldiğimde, gizlice dışarı sıvışıp zile basar ve melodiye mırıldanarak eşlik ederdim.

O gün Mama'yla birlikteydik çünkü kar yağmıştı. Okul tatil edilmişti ama biz, Mama--karda, fırtınada ve muhtemelen deprem ve kıyamet günü de olsa yapacağı gibi--işe giderken evde yalnız kalamayacak kadar küçüktük. Annem bizi anoraklarımız ve çizmelerimize tıkıştırırken homurdanarak, bunun için dolu fırtınasını aşması gerekse bile tabii ki gideceğini, yoksa maazallah Bayan Mina'nın fıstık ezmesini ekmeğine kendisi sürmek zorunda kalabileceğini söylüyordu. Gerçekten de Mama'nın işten izin aldığını anımsadığım tek zaman, ondan yirmi beş sene sonra, Hallowell'lerin cömertlikle masrafını karşıladığı çift kalça protezi ameliyatı olduğu zamandı. Annem bir hafta evde kalmış ve ondan sonra bile, daha tam olarak iyileşmediği halde işe dönmek için ısrarcı olduğunda

Mina, ona ayakta durmasını gerektirmeden yapacağı işler bulmuştu. Ama benim küçüklüğümde, okul tatilleri olsun, ateşlendiğimizde ya da böyle karlı günlerde olsun, Mama bizi hep B treniyle şehir merkezine götürürdü.

Bay Hallowell o hafta, sık sık yaptığı gibi Kaliforniya'ya gitmişti ve bu da Bayan Mina ve Christina'nın anneme her zaman-  
kinden daha muhtaç olduğu anlamına geliyordu. Rachel ve ben de öyleydik ama demek ki biz, kendi başımızın çaresine bakma konusunda Bayan Mina'dan iyiydik.

Nihayet 72. Sokak'ta istasyondan çıktığımızda, apak bir dünyayla karşılaştık. Yalnızca Central Park'ı kubbe gibi sarmış görünen kar küresinden söz etmiyorum. Tipinin içinden titreyerek işlerine giden erkek ve kadınların yüzleri, benim, komşularımın ya da kuzenleriminkine hiç benzemiyordu.

Manhattan'da Hallowell'lerinki dışında hiçbir eve gitmediğimden, tek bir ailenin böyle devasa bir binada yaşamasının ne kadar müstesna bir durum olduğunu bilmiyordum. Ama Christina ve Bayan Mina'nın mantolarının asılı olduğu antrede bolca boş askı ve yer varken, Rachel ve benim anoraklarımız ve çizmelerimizi mutfaktaki o minicik, tıksık tıksık dolaba koymak zorunda oluşumuza bir türlü anlam veremediğimi anımsıyorum. Mama da mantosunu ve tıpkı onun gibi kokan ve parmaklarınızda bir kobay ya da tavşanı okşama hissi bıraktığından evde takmak için Rachel'la kavga ettiğimiz yumuşacık uğurlu atkısını buraya tıksıtırdı. Mama'nın, karanlık odalardan geçip, peri Çıngırak gibi bir o düğmeye, bir bu kola ya da kulpa konarak, uyuklayan o ev canavarını yavaş yavaş hayata döndürmesini bekledim.

“Siz ikiniz usluca durun,” dedi Mama bize, “size Bayan Mina'nın sıcak çikolatalarından hazırlayayım.”

Sıcak çikolata Paris'ten gelmişti ve tadı muhteşemdi. Mama beyaz önlüğünü takarken, ben de mutfağın çekmecelerinden birinden bir kâğıtla daha önce evden getirdiğim pastel boya kutusunu çıkardım ve sessizce resim çizmeye koyuldum. Kâğıda bir aile konurdum: Ben, Mama, Rachel. Kar çizmeye çalıştım ama olmadı. Beyaz



boya kalemiyle yaptığım kar taneleri kâğıt üzerinde görünmüyordu. Onları görebilmem için kâğıdı, kalemin geçtiği yerdeki parlıtları seçebilecek şekilde avizenin ışığına doğru hafifçe eğmem gerekti.

“Christina’yla oynayabilir miyiz?” diye sordu Rachel. Christina, Rachel ile benim yaşlarımızın tam ortasında, altı yaşındaydı. Christina’nın odası o güne dek gördüklerimin en büyüğüydü ve tanıdığım herkesinkinden daha çok oyuncacı vardı. Evde olduğu ve annemin işe gelirken bizi de yanında getirdiği zamanlarda, onunla ve oyuncak ayılarıyla öğretmencilik oynar, hakiki porselen oyuncak fincanlardan su içer ve oyuncak bebeklerinin lepiska saçlarını örerdik. Evde misafirlğe gelmiş bir arkadaşı yoksa tabii; çünkü o durumda biz mutfakta kalıp boyama yapardık.

Ama Mama daha cevap vermeye kalmadan, kulakları yırtan tiz bir feryatla yüreğim ağzıma geldi. Annemin de irkildiği belliydi, zira lavaboya doğru götürdüğü su sürahisini az daha elinden düşürecekti. “Dur burada,” diyerek merdivenlerden yukarı fırlarken, sesi çoktan duyulmaz olmuştu.

İskemlesinden ilk inen Rachel oldu; oldum olası söz dinlemezdi. Bileğine bağlı bir balon misali ben de peşinden sürüklendim. Bu sırada elimi, hiç dokunmadan, merdivenin kıvrımlı trabzanları üzerinde kaydırdım.

Bayan Mina’nın odasının kapısı ağzına kadar açıldı ve kadın, yatağında, saten bir çarşaf çukuru içinde kıvranıyordu. Karın yuvarlağı göğse yükselen bir ay gibiydi; gözlerinin keskin beyazları, atlıkarıncada dönerken donuveren atları anımsatıyordu. “Henüz çok erken Lou,” dedi güçlkle soluyarak.

“Onu bebeğe anlatın,” diye cevapladı Mama. Telefon ahizesi elindeydi. Bayan Mina, can havliyle öbür elini uzattı. “Şimdi ıkmayı bırakın,” dedi annem. “Ambulans birazdan gelir.”

O karda kışta bir ambulansın hızla ulaşabileceğine pek inanasım gelmedi.

“Anne?”

Christina'nın gürültüye uyanmış olduğunu, ancak sesini duyunca fark ettim. Rachel ile benim aramda dikiliyordu. "Siz üçünüz, doğru küçükhanım Christina'nın odasına!" diye emretti Mama, kaskatı bir sesle. "*Hemen.*"

Ama Mama bizi çabucak unutup, Bayan Mina'ya kılavuzluk ederek onu çıkarmaya çalıştığı acı ve dehşet âleminde kendisi de kaybolduğundan, olduğumuz yerde şaşkınlıkla kalakaldık. Bayan Mina'nın bağırtılarıyla boğazından görünen ses tellerini seyrettim; Mama'nın yatağa, onun bacakları arasına diz çökerek geceliğini dizlerinin üzerine itişini. Bayan Mina'nın bacakları arasındaki pembe dudakların büzülüp şişmesini ve ayrılışını. Yuvarlacık bir baş, bir boğum omuz ve bir kan ve su sağanağının ardından, birdenbire bir bebek, annemin anaç avuçlarından bir beşiğe yerleşiverdi.

"Bak sen şuna," dedi annem, yüzünden taşan bir sevecenlikle. "Dünyaya gelmek için çok mu acele ettin?"

Aynı anda iki şey oldu: Kapının zili çaldı ve Christina ağlamaya başladı. "Ah tatlım," diye mırıldandı Bayan Mina; ürkekliği geçmişti ama hâlâ ter içindeydi ve suratı al aldı. Elini ona uzattı ama Christina, gördüklerinden fazlasıyla korkmuş olduğundan iyice bana doğru sokuldu. Rachel, her zamanki iş bitiriciliğiyle ön kapıyı açmaya gitti. Yanında iki ambulans doktoruyla geri döndü ve onlar derhal içeri dalıp görevi devralınca, Mama'nın Bayan Mina için yaptıkları, Hallowell'ler için yaptığı başka her şey gibi kusursuz ama görünmez oluverdi.

Hallowell'ler bebeğe Mama'nın ismi olan Louis adını taktılar. Fırtına yüzünden barometrik basıncın düşmesi sonucu gerçekleşen bir PREZAY--prematüre zar yırtılması--kazasıyla neredeyse bir ay erken doğduğu halde, oğlanın durumu iyiydi. Tabii ki o zamanlar bunları bilmiyordum. Tek bildiğim, Manhattan'da karlı bir günde bir insanın ilk anlarını görmüş olduğumdu. Şu dünyada henüz hiç kimse ya da hiçbir şey onu hayal kırıklığına uğratmamışken ben, o bebeğin yanındaydım.

Louis'nin doğumunu izleme tecrübesi hepimizi farklı farklı etkiledi. Christina bebeğini taşıyıcı anneye yaptı. Rachel beş tane doğurdu. Bense doğum hemşiresi oldum.

Bu hikâyeyi insanlara anlattığımda, uzun yıllar önceki o fırtına sırasında gerçekleşen mucizenin bir bebeğin doğumu olduğunu zannediyorlar. Doğru, olağanüstü bir şeydi. Ama ben o gün çok daha büyük bir mucizeye tanık oldum. Christina benim elimi, Bayan Mina Mama'nın elini tutarken, öyle bir an geldi ki--tek bir nabız, tek bir nefesle--eğitimdeki, paradaki ve deri rengindeki tüm o farklılıklar, çöldeki seraplar gibi buharlaşıp uçuverdi. Orada herkes eşitti ve yalnızca bir kadın bir başka kadına yardım ediyordu.

İşte o mucizeyi tekrar görmek için, otuz dokuz yılımı harcadım.



**BİRİNCİ EVRE**

**Doğum Sancıları**

*Bazı şeyler yüzleşmekle değiştirilemeyebilir.  
Ama hiçbir şeyi yüzleşmeden değiştiremezsiniz.*

James Baldwin



## RUTH

Hayatımda gördüğüm en güzel bebeğin doğduğunda yüzü yoktu. Boyundan aşağısı kusursuzdu: On el parmağı, on ayak parmağı, tombiş bir göbek. Ama kulağının olması gereken yerde, iki dudak kıvrımı ve tek bir diş vardı. Yüzünün yerindeyse büsbütün şekilsiz helezonik bir deri girdabı.

Annesi--hastam--otuz yaşında bir *gravida 1 para 1*'di; ultrason da dâhil doğum öncesi hizmetleri almıştı ancak bebeğin rahimdeki pozisyonu yüzünden, yüz deformitesi görülemedi. Omurga, kalp, organlar, hepsi normal görüldüğünden, kimse bunu beklemiyordu. Belki tam da bu yüzden, anne, acil durumlar için daha donanımlı Yale-New Haven Hastanesi yerine, bizim küçük hastanemiz Mercy-West Haven'da doğum yapmayı seçmişti. Normal doğum yapmış ve bebeğin gelmesi on altı saat sürmüştü. Doktor, bebeği havaya kaldırdığında, bir sessizlik oldu. Huzursuz, beyaz bir sessizlik.

"İyi mi?" diye sordu anne panikleyerek. "Neden ağlamıyor?"

Yanımda bir stajyer hemşire vardı. Kız bir çığlık attı.

"Çık dışarı!" dedim sinirle ve kızı iteleyerek odadan çıkardım. Sonra da bebeği doğum doktorundan alıp ısıtıcıya yatırdım ve kolları ve bacaklarındaki verniksi sıvıyı silerek temizledim. Doktor bebeği şöyle bir muayene etti, sessizce gözlerimin içine baktı ve tekrar, çok ters bir şeyler olduğunu artık anlamış olan ebeveynlere döndü. Nazik sözcüklerle onlara, bebeklerinin, yaşamasına imkân vermeyecek ağır doğum kusurlarıyla doğduğunu söyledi.

Ölüm, doğum koşullarının tahmin ettiğinizden çok daha sıkı bir müdavimidir. Anensefali ya da ölü doğum vakalarımız olduğunda, anne babanın yine de bebekle bağ kurmaları ve onun yasını

tutmaları gerektiğini biliriz. Bu bebek--ne kadar süreceği meçhul de olsa, hayatta olduğu müddetçe--bu çiftin oğluydu.

Bu yüzden, diğer tüm yenidoğanlara yaptığım gibi onu da temizleyip kundakladım. Bu sırada arkamda doktorla ebeveynler arasında, kış günü istop edip kalkan arabalar misali güçlükle ilerleyen bir konuşma geçiyordu. *Neden? Nasıl? Ya siz şöyle...?... ne kadar sürer?* Hiç kimsenin sormak istemeyeceği ve kimsenin yanıtlamak istemeyeceği sorular.

Bebeği kolları arasına yerleştirdiğimde, anne hâlâ ağlıyordu. Minicik eller havada döndü. Kadın, gözlerinden taşan bir şefkatle ona doğru eğilip gülümseyerek, “İan,” diye fısıldadı. “İan Michael Barnes.”

Yüzünde yalnızca müzelerdeki tablolarla gördüğüm bir ifade belirdi; bu öyle hiddetli bir sevgi ve keder karışımıydı ki bir araya geldiğinde katıksız, yeni bir duygu yaratıyordu.

Babaya döndüm. “Oğlunuzu kucağınıza almak ister misiniz?”

Adam fenalık geçirecek gibiydi. “Yapamam,” diye mırıldandı ve ok gibi odadan dışarı fırladı.

Arkasından çıktım ama stajyer hemşire, mahcup ve üzgün, yolunu kesti. “Özür dilerim,” dedi. “O bebek... bir *ucubeydi*.”

“O bir *bebek*,” diye düzelttim ve kızı kenara itip yürümeye devam ettim.

Bekleme salonunda babayı yakaladım. “Karınızın ve oğlunuzun size ihtiyacı var.”

“Benim oğlum değil o,” dedi. “O... o şey...”

“Bu dünyada fazla kalmayacak. O yüzden, siz en iyisi hayat boyu ona vermek için biriktirdiğiniz sevgiyi şimdi tümünden verin gitsin.” Durup gözlerimin içine bakmasını bekledim ve o zaman topuklarımın üzerinde döndüm. Arkamdan geldiğini bilmem için dönüp bakmama gerek yoktu.

Odaya girdiğimizde karısı hâlâ bebeğin kaşsız alınına bastırıldığı dudaklarıyla onun yüzünü kokluyordu. Minik topağı kadının